

Samling af Afgørelser

Domstolens dom (Tredje Afdeling)

2. maj 2019*

»Præjudiciel forelæggelse – retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – Lugano II-konventionen – artikel 15 – forbrugeraftale – forbindelse til direktiv 2008/48/EF – forbrugerkreditaftale – artikel 2 og 3 – begreberne »forbruger« og »transaktioner, som er omfattet af direktivet« – maksimalt kreditbeløb – ingen relevans i forhold til Lugano II-konventionens artikel 15«

I sag C-694/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Cour de cassation (Luxembourg) ved afgørelse af 7. december 2017, indgået til Domstolen den 11. december 2017, i sagen

Pillar Securitisation Sàrl

mod

Hildur Arnadottir,

har

Domstolens dom (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Prechal, og dommerne F. Biltgen, J. Malenovský, C.G. Fernlund (refererende dommer) og L.S. Rossi,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Pillar Securitisation Sàrl ved avocat A. Moro,
- Hildur Arnadottir ved avocat M. Mailliet,
- den luxembourgske regering ved D. Holderer, som befuldmægtiget,
- den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes, M. Figueiredo og P. Lacerda, som befuldmægtigede,

* Processprog: fransk

– den schweiziske regering ved M. Schöll, som befuldmægtiget,
– Europa-Kommissionen ved M. Heller og M. Wilderspin, som befuldmægtigede,
og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. januar 2019,
afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, undertegnet den 30. oktober 2007, hvis indgåelse blev godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 2009/430/EF af 27. november 2008 (EUT 2009, L 147, s. 1, herefter »Lugano II-konventionen«).
- 2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en tvist mellem Pillar Securitisation Sàrl og Hildur Arnadottir angående en sag om tilbagebetaling af et lån.

Retsforskrifter

Lugano II-konventionen

- 3 Afsnit II i Lugano II-konventionen med overskriften »Kompetence« omfatter i afdeling 4, der har overskriften »Kompetence i sager om forbrugeraftaler«, artikel 15, som fastsætter følgende:
»1. I sager om aftaler indgået af en person (forbrugeren) med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed, afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, stk. 5:
a) når sagen vedrører køb af løsørestande, hvor købesummen skal betales i rater, eller
b) når sagen vedrører lån, der skal tilbagebetales i rater, eller andre kreditdispositioner, som er bestemt til finansiering af køb af sådanne genstande, eller
c) i alle andre tilfælde, når aftalen er indgået med en person, der udøver erhvervsmæssig virksomhed i den konventionsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, eller på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod denne stat eller mod flere stater inklusive denne stat, og aftalen er omfattet af den pågældende virksomhed.
[...]
3. Denne afdeling finder ikke anvendelse på transportaftaler, bortset fra aftaler, hvorved der for en samlet pris ydes en kombination af rejse og ophold.«
- 4 Konventionens artikel 16, stk. 2, har følgende ordlyd:
»Sager, som agtes rejst mod forbrugeren af forbrugeren medkontrahent, kan kun anlægges ved retterne i den konventionsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl.«

5 Konventionens artikel 17 bestemmer:

»Denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

- 1) der er indgået, efter at tvisten er opstået, eller
- 2) der giver forbrugeren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling, eller
- 3) der er indgået mellem en forbruger og hans medkontrahent, som på tidspunktet for forbrugeraftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme konventionsstats område, og tillægger retterne i denne stat kompetence, medmindre en sådan aftale om værneting ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende stat.«

6 Følgende fremgår af fjerde betragtning til afgørelse 2009/430:

»Som følge af paralleliteten mellem [ordningerne i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1972, L 299, s. 32), i den konsoliderede udgave (EFT 1998, C 27, s. 1) og konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Lugano den 16. september 1988 (EFT 1988, L 319, s. 9)] for retternes kompetence og for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område bør Luganokonventionens regler afstemmes med reglerne i [Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1)] for at sikre en tilsvarende udveksling af retsafgørelser mellem EU's medlemsstater og de omhandlede EFTA-stater.«

Forordning nr. 44/2001 og (EU) nr. 1215/2012

7 Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, blev afløst af forordning nr. 44/2001 og herefter af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1), der ophævede forordning nr. 44/2001.

Direktiv 2008/48/EF

8 Følgende fremgår af tiende betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EFT 2008, L 133, s. 66):

»Definitionerne i dette direktiv bestemmer rækkevidden af harmoniseringen. Medlemsstaternes forpligtelse til at gennemføre bestemmelserne i dette direktiv bør derfor begrænses til dets anvendelsesområde som bestemt ved dets definitioner. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes anvendelse af direktivets bestemmelser på områder, der ikke er omfattet af dets anvendelsesområde i overensstemmelse med [EU-]retten. En medlemsstat vil således kunne bibeholde eller indføre national lovgivning svarende til dette direktivs bestemmelser eller visse af dette direktivs bestemmelser om kreditaftaler uden for dette direktivs anvendelsesområde, f.eks. om kreditaftaler med beløb på under 200 EUR eller på over 75 000 EUR. [...]«

9 Direktivets artikel 2 med overskriften »Anvendelsesområde« fastsætter:

»1. Dette direktiv finder anvendelse på kreditaftaler.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på følgende:

[...]

c) kreditaftaler med et samlet kreditbeløb på under 200 EUR eller på over 75 000 EUR

[...]«

10 I artikel 3, litra a), i direktiv 2008/48 defineres begrebet »forbruger« på følgende måde:

»[...] en fysisk person, der i forbindelse med transaktioner, som er omfattet af dette direktiv, ikke handler som led i sin erhvervs-mæssige virksomhed«.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

11 Hildur Arnadottir, som har bopæl i Island, optog i marts måned 2005 et lån på et beløb på 193 621 074 ISK (islandske kroner), svarende til mere end 1 mio. EUR, hos Kaupthing Bank Luxembourg (herefter »KBL«). Dette lån skulle tilbagebetales ved en enkelt betaling senest den 1. marts 2010.

12 Formålet med det nævnte lån var at gøre det muligt for Hildur Arnadottir at købe aktier i det islandske selskab Bakkavör Group hf, hvori hun var ansat.

13 Der blev ydet sikkerhed for tilbagebetalingen ved en kaution stillet af Bakkavör Group, som i henhold til det af den forelæggende ret anførte tidligst skete i 2009. Denne kaution var underskrevet af to ledere i selskabet, herunder Hildur Arnadottir.

14 KBL blev efterfølgende opdelt i to enheder. En af disse enheder, Pillar Securitisation, krævede tilbagebetaling af det lån, som Hildur Arnadottir havde optaget.

15 Idet sidstnævnte stadig ikke havde tilbagebetalt lånet, anlagde Pillar Securitisation i 2011 sag ved de luxembourgske domstole og henholdt sig herved til låneaftalens værnetingsklausul til fordel for disse domstole.

16 I første instans erklærede tribunal d'arrondissement de Luxembourg (kredsdomstolen i Luxembourg, Luxembourg) sig imidlertid inkompetent til at behandle den omhandlede tvist, fordi Hildur Arnadottir skulle anses for forbruger i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Lugano II-konventionens artikel 15. Denne domstol var af den opfattelse, at værnetingsaftalen til fordel for de luxembourgske domstole derfor ikke kunne gøres gældende, idet den ikke opfyldte fravigelsesbestemmelserne i Lugano II-konventionens artikel 17.

17 I anden instans stadfæstede Cour d'appel (appeldomstol, Luxembourg) ved dom af 27. april 2016 afgørelsen om, at de luxembourgske domstole ikke havde kompetence til at pådømme Pillar Securitisations sag.

18 Pillar Securitisation har således iværksat kassationsappel med påstand om, at Cour d'appel (appeldomstol) havde tilsidesat Lugano II-konventionens artikel 15. Pillar Securitisation har for det første navnlig gjort gældende, at Cour d'appel (appeldomstol) med urette fandt, at Hildur Arnadottir havde handlet med private formål for øje. For det andet foretog Cour d'appel (appeldomstol) en

urigtig fortolkning af denne artikel 15 ved at fastslå, at en låneaftale på mere end 1 mio. EUR som den i hovedsagen omhandlede kunne anses for en aftale indgået af en »forbruger« som omhandlet i den nævnte artikel 15.

- 19 Ved afgørelsen af, om en låneaftale er en aftale indgået af en forbruger i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Lugano II-konventionens artikel 15, skal det efter Pillar Securitisations opfattelse undersøges, om den udgør en »forbrugerkreditaftale« som omhandlet i direktiv 2008/48. Dette fremgår af den forklarende rapport om denne konvention udarbejdet af professor Fausto Pocar (EUT 2009, C 319, s. 1). Dette direktiv gælder således kun for låneaftaler på over 200 EUR og på under 75 000 EUR, medmindre den nationale lovgivning til gennemførelse af det pågældende direktiv fastsætter et højere loft. Da luxembourgsk lovgivning ikke fastsætter et sådant loft, er den i hovedsagen omhandlede låneaftale ikke omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, hvilket betyder, at Lugano II-konventionens artikel 15 ikke finder anvendelse.
- 20 Cour de cassation (kassationsdomstol) er af den opfattelse, at der i det væsentlige rejses et spørgsmål om, hvorledes begrebet »forbruger« skal fortolkes i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Lugano II-konventionens artikel 15 og i direktiv 3 i direktiv 2008/48. Den forelæggende ret ønsker nærmere bestemt oplyst, om fastlæggelsen af anvendelsesområdet for dette direktiv om forbrugerkreditaftaler har betydning for definitionen af begrebet »forbruger« som omhandlet i denne artikel 15.
- 21 På denne baggrund har Cour de cassation (kassationsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Kan en person, der har indgået en kreditaftale, som, henset til det samlede kreditbeløb, ikke er omfattet af [direktiv 2008/48], anses for »forbruger« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 15 i [Lugano II-konventionen], i mangel af nationale bestemmelser til gennemførelse af bestemmelserne i nævnte direktiv på områder, som ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde, med den begrundelse, at aftalen er indgået med et formål, som ikke vedrører vedkommendes erhvervsmæssige virksomhed?«

Det præjudicielle spørgsmål

- 22 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om Lugano II-konventionens artikel 15 skal fortolkes således, at det ved afgørelsen af, om en låneaftale er en låneaftale indgået af en »forbruger« som omhandlet i denne artikel 15, skal undersøges, om aftalen er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48, i den forstand, at det pågældende samlede kreditbeløb ikke overstiger det i dette direktivs artikel 2, stk. 2, litra c), fastsatte loft, og om det i denne henseende har betydning, at den nationale lovgivning til gennemførelse af det pågældende direktiv ikke fastsætter et højere loft.
- 23 Hvis en låneaftale som den i hovedsagen omhandlede er en aftale indgået af en »forbruger« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Lugano II-konventionens artikel 15, følger det i overensstemmelse med denne konventions artikel 16 heraf, at retterne i den konventionsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl – i nærværende sag de islandske domstole – har kompetence. Hvis den omhandlede aftale ikke er en forbrugerkreditaftale omfattet af den nævnte artikel 15, er det derimod de domstole, som den i denne aftale fastsatte værnetingsaftale er til fordel for – i nærværende sag de luxembourgiske domstole – som har kompetence.
- 24 Det skal indledningsvis bemærkes, at Pillar Securitisation har gjort gældende, at Hildur Arnadóttir har handlet med henblik på erhvervsmæssig virksomhed, og at hun ikke opfylder »forbruger«-definitionen. Den forelæggende ret har imidlertid ikke anmodet Domstolen om at tage stilling til formålet med lånet indgået af en person som Hildur Arnadóttir. Som det fremgår af selve ordlyden af det forelagte spørgsmål, tager den forelæggende rets spørgsmål tværtimod udgangspunkt i den forudsætning, at den

omhandlede aftale er indgået med et formål, som ikke vedrører Hildur Arnadottirs erhvervmæssige virksomhed. Desuden indeholder forelæggelsesafgørelsen under alle omstændigheder ikke tilstrækkelige oplysninger, således at Domstolen i givet fald kan bidrage med nyttige oplysninger herom.

- 25 Der er derfor ikke i nærværende sag anledning til at analysere formålet med lånet indgået af en person som Hildur Arnadottir.
- 26 Det bør til gengæld undersøges, om den omstændighed, at en låneaftale overstiger det i artikel 2, stk. 2, litra c), i direktiv 2008/48 fastsatte loft på 75 000 EUR, når den nationale lovgivning ikke fastsætter et højere loft end dette beløb, er til hinder for anvendelsen af Lugano II-konventionens artikel 15.
- 27 Det skal for så vidt angår fortolkningen af Lugano II-konventionen indledningsvis bemærkes, at denne konvention er affattet i næsten enslydende vendinger som de tilsvarende artikler i forordning nr. 44/2001 og nr. 1215/2012, og at der skal tages behørigt hensyn til lignende bestemmelser i disse instrumenter (jf. i denne retning dom af 20.12.2017, Schlömp, C-467/16, EU:C:2017:993, præmis 46 og 47).
- 28 Lugano II-konventionens artikel 15 vedrører aftaler, som indgås af en person, forbrugeren, med henblik på brug, der må anses at ligge uden for den pågældendes erhvervmæssige virksomhed. De omhandlede aftaler er beskrevet i denne artikel 15, stk. 1, litra a)-c). Således som Domstolen har fastslået vedrørende den tilsvarende bestemmelse i forordning nr. 44/2001 og gentaget i forordning nr. 1215/2012, bortset fra visse transportaftaler, der i henhold til denne konventions artikel 15, stk. 3, er udelukket fra anvendelsesområdet for kompetencereglerne på området for forbrugeraftaler, omfatter samme artikels stk. 1, litra c), alle aftaler, uanset deres formål, når de er blevet indgået af en forbruger med en erhvervsdrivende og er omfattet af sidstnævntes erhvervmæssige virksomhed (jf. i denne retning dom af 14.5.2009, Ilsinger, C-180/06, EU:C:2009:303, præmis 50).
- 29 I artikel 3 i direktiv 2008/48 defineres en »forbruger« som en fysisk person, der i forbindelse med transaktioner, som er omfattet af dette direktiv, ikke handler som led i sin erhvervmæssige virksomhed.
- 30 De omhandlede transaktioner, som ikke defineres, er nævnt i artikel 2 i direktiv 2008/48 med overskriften »Anvendelsesområde«, hvori det i stk. 1 er fastsat, at dette direktiv finder anvendelse på kreditaftaler, men ifølge dens stk. 2, litra c), ikke omfatter kreditaftaler med et samlet kreditbeløb på under 200 EUR eller på over 75 000 EUR.
- 31 Som generaladvokaten ligeledes i det væsentlige har anført i punkt 31 i forslaget til afgørelse, fremgår det dernæst af Lugano II-konventionens artikel 15 og af artikel 3 i direktiv 2008/48, at definitionen af begrebet »forbruger« i vidt omfang er identisk i disse to tekster, dvs. at der er tale om en person, som indgår en aftale med henblik på brug eller optræder med et formål, der må anses at ligge »uden for vedkommendes erhvervmæssige virksomhed«.
- 32 De i direktiv 2008/48 omhandlede transaktioner vedrører imidlertid kreditaftaler, som indgås af en forbruger, begrænset til dem med et samlet kreditbeløb på ikke under 200 EUR eller over loftet på 75 000 EUR, mens der med hensyn til forbrugeraftaler, som henhører under Lugano II-konventionen, ikke er fastsat et sådant loft.
- 33 Det skal derfor fastlægges, om det kun er de forbrugerkreditaftaler, som er omfattet af anvendelsesområdet for Lugano II-konventionens artikel 15, der henhører under anvendelsesområdet for direktiv 2008/48 og derfor ikke omfatter de nævnte aftaler med et samlet kreditbeløb på under 200 EUR eller på over loftet på 75 000 EUR.

- 34 I denne henseende har Domstolen allerede fastslået, at der for at sikre såvel respekten for de mål, som EU-lovgiver forfølger på området for forbruger aftaler, som sammenhængen i EU-retten skal tages særligt hensyn til begrebet »forbruger« indeholdt i andre EU-retlige bestemmelser (jf. dom af 5.12.2013, Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, præmis 25, og af 25.1.2018, Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, præmis 28).
- 35 Dette behov for at sikre en sammenhæng mellem forskellige EU-retsakter må imidlertid under ingen omstændigheder medføre, at bestemmelserne i en forordning om kompetenceregler fortolkes i strid med denne forordnings struktur og formål (jf. i denne retning dom af 16.1.2014, Kainz, C-45/13, EU:C:2014:7, præmis 20).
- 36 Der bør derfor endelig tages hensyn til formålet med de pågældende bestemmelser, i nærværende sag formålet med Lugano II-konventionen og med direktiv 2008/48, med henblik på at fastlægge, om det kun er forbruger kreditaftaler, der falder inden for anvendelsesområdet for Lugano II-konventionens artikel 15, som henhører under anvendelsesområdet for direktiv 2008/48, og derfor ikke omfatter aftaler som den i hovedsagen omhandlede med et samlet kreditbeløb på over loftet på 75 000 EUR.
- 37 Det skal i denne henseende konstateres, at Lugano II-konventionen og direktiv 2008/48 forfølger særskilte mål.
- 38 Med hensyn til formålet med direktiv 2008/48, således som det fremgår af syvende og niende betragtning dertil, består det på området for forbruger kreditaftaler i en fuldstændig og bindende harmonisering på visse nøgleområder, der betragtes som nødvendig for at sikre, at alle forbrugere i Unionen nyder samme høje grad af beskyttelse af deres interesser, og for at lette indførelsen af et velfungerende indre marked for forbruger kredit (dom af 27.3.2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, præmis 42).
- 39 Domstolen har endvidere fastslået, at dette formål skal sikre en effektiv beskyttelse af forbrugerne mod uansvarlig tildeling af kreditaftaler, som overstiger deres økonomiske formåen og kan medføre deres insolvens (dom af 27.3.2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, præmis 43).
- 40 Med henblik herpå har direktiv 2008/48 til formål at harmonisere visse aspekter af materielle forbruger kreditaftaler retlige spørgsmål, herunder bl.a. kravene vedrørende oplysninger til forbrugere, som også er låntagere. Det pålægger således långivere forpligtelser til oplysninger forud for aftaleindgåelsen.
- 41 I forbindelse med forfølgelsen af dette direktivs dobbelte formål, som omfatter både forbruger beskyttelse og at få et velfungerende indre marked for forbruger kredit bragt i stand, har EU-lovgiver afgjort, hvilke forbruger kreditaftaler der er omfattet af harmoniseringsforanstaltningerne i dette direktiv, ved at begrænse disse til aftaler med et samlet kreditbeløb på ikke under en tærskel på 200 EUR eller over et loft på 75 000 EUR.
- 42 Hvad angår formålet med Lugano II-konventionen tilsigter denne ikke at harmonisere materielle retsregler om forbruger aftaler, men – i lighed med forordning nr. 44/2001 og derefter forordning nr. 1215/2012 – at fastsætte regler, der gør det muligt at fastslå, hvilken domstol der har kompetence til at afgøre tvister på det civil- og handelsretlige område vedrørende navnlig aftaler indgået mellem en erhvervsdrivende eller en forretningsdrivende og en person, der ikke handler som led i sin erhvervs mæssige virksomhed, for at beskytte sidstnævnte i sådanne tilfælde. Ved forfølgelsen af dette mål er anvendelsesområdet for denne konvention ikke begrænset til særlige beløb og omfatter alle aftaler bortset fra den, der er præciseret i den nævnte konventions artikel 15, stk. 3.

- 43 I lyset af de særskilte formål med direktiv 2008/48 og Lugano II-konventionen har den omstændighed, at en låneaftale som den i hovedsagen omhandlede ikke er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48 med den begrundelse, at det samlede kreditbeløb overstiger det i artikel 2, stk. 2, litra c), i dette direktiv fastsatte loft på 75 000 EUR, ikke betydning for fastlæggelsen af anvendelsesområdet for Lugano II-konventionens artikel 15.
- 44 Som generaladvokaten ligeledes har anført i punkt 48 i forslaget til afgørelse, ville det desuden føre til den situation, at personer, som har indgået en kreditaftale med et beløb på under 200 EUR, ikke ville kunne påberåbe sig den i denne artikel 15 fastsatte beskyttelsesbestemmelse, hvis tærsklerne vedrørende det samlede kreditbeløb i direktiv 2008/48 afgrænsede rækkevidden af Lugano II-konventionens artikel 15. En sådan situation er imidlertid ikke i overensstemmelse med formålene med Lugano II-konventionen, da der ikke er væsentlig forskel på den formodede svagere stilling for en person, som har indgået en kreditaftale på 100 EUR, i forhold til en person, som har indgået en kreditaftale på 200 EUR.
- 45 Tilsvarende gør sig gældende for det maksimale loft på 75 000 EUR, idet en forbruger, som har indgået en kreditaftale med et beløb, der er højere end dette loft, ikke har mindre ret til den i den nævnte artikel 15 fastsatte beskyttelse.
- 46 Det følger heraf, at den omstændighed, at det i den nationale lovgivning fastsatte loft ikke overstiger det i direktiv 2008/48 fastsatte loft, heller ikke har betydning ved afgørelsen af, om en låneaftale er omfattet af anvendelsesområdet for Lugano II-konventionens artikel 15.
- 47 Det er på baggrund af disse betragtninger, at den i nærværende doms præmis 19 nævnte forklarende rapport udarbejdet af professor Fausto Pocar, som Pillar Securitisation har henvist til, bør læses. Det anføres i denne rapport punkt 81, at Lugano II-konventionens artikel 15 i betydeligt omfang har udvidet rækken af forbrugeraftaler sammenlignet med de hidtidige bestemmelser, som den erstattede. Det tilføjes i den nævnte rapport, at det brede koncept for begrebet »forbrugerftaler« udvider omfanget af den ydede beskyttelse og omfatter alle aftaler, der er reguleret som forbrugerftaler i Unionens direktiver, herunder forbrugerkreditaftaler, for så vidt de er omfattet af bestemmelserne i direktiv 2008/48. I denne henseende skal en henvisning til dette direktiv forstås som en illustration og ikke således, at den forudsætter, at det for så vidt angår kreditaftaler, som indgås af en forbruger, kun er dem, der er omfattet af direktiv 2008/48, og som ikke overstiger det heri fastsatte maksimale loft, som falder inden for anvendelsesområdet for Lugano II-konventionens artikel 15.
- 48 Det forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at Lugano II-konventionens artikel 15 skal fortolkes således, at det ved afgørelsen af, om en låneaftale er en låneaftale indgået af en »forbruger« som omhandlet i denne artikel 15, ikke skal undersøges, om aftalen er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2008/48 i den forstand, at det pågældende samlede kreditbeløb ikke overstiger det i dette direktivs artikel 2, stk. 2, litra c), fastsatte loft, og at det i denne henseende ikke har betydning, at den nationale lovgivning til gennemførelse af det pågældende direktiv ikke fastsætter et højere loft.

Sagsomkostninger

- 49 Da sagen i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 15 i konventionen om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, undertegnet den 30. oktober 2007, hvis indgåelse blev godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 2009/430/EF af

27. november 2008, skal fortolkes således, at det ved afgørelsen af, om en låneaftale er en låneaftale indgået af en »forbruger« som omhandlet i denne artikel 15, ikke skal undersøges, om aftalen er omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF i den forstand, at det pågældende samlede kreditbeløb ikke overstiger det i dette direktivs artikel 2, stk. 2, litra c), fastsatte loft, og at det i denne henseende ikke har betydning, at den nationale lovgivning til gennemførelse af det pågældende direktiv ikke fastsætter et højere loft.

Underskrifter